

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPAÑA** pessetas 1⁵⁰
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

D. JOAN PRIM.

HOUS va inaugurar-se solemnement l'estàtua del general Prim, en lo Parch de Barcelona. Y dich que va inaugurar-se solemnement perque va intervenirhi en primera línia l' arcalde de las patillas, lo ciutadá benemèrit, lo solemne D. Francisco

de Paula.

L'estàtua, deguda al artista Sr. Puigjener, s'aixeca sobre un pedestal de marmol fosch, com lo porvenir de la nació espanyola, de un color indefinit com las ideas dels homes que la governan, desde que va restaurarse lo trono dels Borbons.

L'hèroe dels Castillejos està montat sobre un magnific caball. No trasllubeix tant l'impetu de la pi-trada qu'era tal volta l' distintiu del seu caràcter enter i viril, com la majestat y l'arrogancia.

No es lo Prim que imagina l'poble, arruixat y valent, prompte en sas resolucions, enèrgich en sas obras; no es lo llamp de la guerra, que ab l'espasa à la mà exterminava als seus enemichs, ni es tampoch lo llamp de la política, que ab sos fulgors repentinis iluminava la conciencia pública. Lo Prim de l'estàtua no es més que una traducció als tristos temps actuals de aquell geni politich y militar, que disposava un dia de la sort de la nació espanyola. Es un general de parada.

No 'm refereixo al mérit artístich de l'estàtua, sino als pensaments que desperta, pensaments lamentables, que fan girar los ulls al rededor, per contemplar per tot arreu degeneració, decaiment, miseria y vergonya.

Lo millor monument del general Prim no será mai l'obra del cisel de cap escultor. Sa figura es massa gran, massa gegantessa, perque una simple representació artística puga abarcarla.

Prim encarna a un temps lo sant amor à la patria y l' impuls de les idees liberals y democràtiques.

La sèva història es una epopeya.

Nascut de una modesta família de la ciutat de Reus, escalà, batentse ab la facció, los primers graus de la milícia. A copia de valor, pero de un valor inverossímil, exposant la vida cent cops cada dia, regant à cada punt ab la sèva sanch los camps de batalla 's conquista un nom y una posició militar digne d'enveja.

Mès tard intervé en los trastorns à que dona lloch la insurrecció de la *jamancia* y per un moment s'ofusca la popularitat que tenia alcansada. La idea liberal que posteriorment havia de donarli tant fort prepondèrancia, no havia germinat encare dintre de la sèva conciencia. Continuava sent lo militar, afanyós d'

hassanyas; no havia nascut encare l' home públich. Per templar lo seu caràcter d'acer faltava la reacció moderada ab tot lo seu descaro y ab totas las seves indignitats; faltávali veure al poble befat, escarnit, insultat y maltractat, clamant llibertat y justicia.

Prompte havia de donar-se á coneixe en las Corts, com un adalit convensut y enèrgich de la causa liberal.

A la famosa guerra de África, tant rica en glories com pobre en resultats, degué 'l general Prim immortal renom y una reputació militar que 'l colocá en primera línea. Castillejos, Tetuán y Vad-Ras, son las tres planas més brillants de aquella campana, y Prim lo nom que més dignament figura en elles.

Poch temps després de la pau feya aquella *hombrada* de retirarse de Méjich per no ferse cómplice de las perfidias napoleòniques, acte ab que acreditá sas altas condicions de inteligença y d'energia.

La reacció política, un moment interrumpuda, per donar lloch à patriòticas empresas, tornà à envenerirse, y Prim acceptà 'l reto dels seus enemichs.

Desde 'l dia que va llansarse al carrer per primera vegada, las aspiracions liberals tenian assegurada la victoria. Bastava que las acaudillés lo general Prim. Lo destronament dels Borbons estava decretat; tota resistencia era inútil, un dia ó altre havia de cumplir-se la sentencia.

Se sublevá Cadiz, y adelantantse Prim als generals unionistas, imprimí a la gloriosa revolució de setembre, aquell esperit democràtic que havia de sobreviurela.

Durant lo període revolucionari, ocupá sempre 'l primer lloch. Politich expert, orador eloquent, home d'Estat sense rival, la revolució, descarrilada un moment del seu objecte, per culpa de tots, va viure empero mentres va viure 'l general Prim.

Traïdora emboscada li arrebatà l'existència.

Los trabucassos del carrer del Turch, avuy encare no castigats, feriren de mort à la Revolució de setembre, encarnada en lo general Prim.

Viuhan encara ab lo recort d'ella aspiracions y desitjos, que un dia ó altre haurán de cumplirse y realisar-se; pero 'l fet revolucionari, la primera y més vigorosa etapa de la Revolució terminà 'l dia fatal, en que 'l poder s'escapava de las fredas mans de aquell gran cadáver, digne eternament de l'admiració del poble.

Barcelona ha pagat al ilustre català un petit deute de agrahiment.

Durant la ceremonia verificada antes deahir hém vist encare un grapat de aquells voluntaris, que à las ordres del general Prim, culliren llovers immortals en terras africànes.

Pero al costat de aquells héroes modestos (quants personatges inflats! quantes insignificancies vanitosas! quants liliputienses, removentse alrededor de l'estàtua) Tristes restos degenerats de aquella època de grandesa!

Semblava que l'estàtua del general Prim, després

de dedicar una mirada carinyosa als honrats voluntaris, ne llansava un' altre de indignació y desprecí, sobre 'ls que dihentse liberals, s' han atrevit à posar en las esquelles de invitació, qu'era precis assistir à la inauguració del monument, desprendentse de tota passió política.

L'home que un dia, referintse à cert fet, va dir que *jamay, jamay, jamay* se realisaria, exclamaria avuy al contemplar tanta mesquindat y tanta petitesa:

—Jamay, jamay, jamay seré dignes de posarvos lo meu nom als llabis.

P. K.

ESPASAS.

ONVENSUTS de la importància que han adquirit avuy las qüestions militars y del interès que inspiran à tots los bons espanyols, hem celebrat una conferència ab una persona del *art*, ab lo propòsit de formar-nos una idea exacta de la situació y del desenllaç probable de las dificultats presents.

Creyém que 'ls nostres lectors llegirán ab gust la ressenya de la conversa que vam sosténir ab 'l aludida persona, advertintlos que transcribim la conferència en la mateixa llengua y ab las mateixas paraulas usadas pèl nostre interlocutor, perque temém desvirtuarlas traduintlas al català corrent.

Y prou preàmbuls; entrém en materia.

La conferència va tenir lloch al ayre libre. Després dels saludos y frasses de cortesia que son de rúbrica, varem abordar l'assumpto.

—¿Quin concepte té format sobre las modificacions que 's projectan?

—Mu güeno. El general Cassola es hombre que sab lo que se fa.

—¿Es dir que creu necessarias aquestas reformas?

—Las reformas siempre convienen; sobre tot en las coses tronadas. El *echércit* necesita uns buenos *surchits*, porque de lo contrari...

—Del contrari, qué?

—¿Qué sabe un! Me parece que si no lo remiendan, no hará nunca rès de bò.

—¿Quins son, segons vosté, los militars de més talla, en los presents instants?

—Eso salta à la vista. Salamanca, Martínez Campos, López Domínguez y Cassola.

—¿Qué pot esperar-se de 'n Salamanca?

—Cualquier cosa. Es un cheneral que enrahona mucho y que tiene disposición para tot. A él tanto se le dá ponerse al davant d'un cos d'*echércit* com dins de una cocina; tan bien le dirichirà una carga de caballeria com una truyta con guisantes.

—Pero... g's pot pendre en serio un home aixís?

—Ya lo creo! Tota la táctica moderna se funda en cortar y envolver.

—¿Y qué?

—Y él ab tanta facilitat le corta un *bistech* como le enveuvela una libra de chocolate.

—Diuhem que ara s' ha fet conservador.
—Es molt possible, porque no 's pot ser buen cocinero sin entender algo en conservas.
—Y Martinez Campos ¿que li sembla?
—Bastante feo; especialmente quan va con el casco hace reir; pero por lo demás, es un hombre completo.
—Sempre m' ho he pensat així.
—No se ria usted, que lo digo formalment.
—Ab tot, jo crech que ha perdut gran part del seu antich prestigi.

—¡Ah! Eso sí: hoy ya no sirve para ministro de la guerra, porque ya se ha visto que no corta ni pincha.
—Y pels demés carrechs serveix al menos?
—¡Ah! no; per los demés tampoco.
—Pues sent així ¿per qué serveix?
—Yo le diré a V. ¿Sabe usted para qué sirve el huevo quan balla?

—No.
—Pues Martinez Campos es un huevo bailando. Entrete a los chiquillos y dona tono de respetabilidad a la situación. Es un adorno tradicional y nada más.

—Pa: sém a n' en Lopez Dominguez. ¿Qué me 'n diu d' aquest general?
—Pues le digo que es muy particular. Se ha dejado escapar una pila de ocasiones propicias para calzarse las botas, y hoy se ve reducido a tener que ir con escondrijos.
—Siga com vulga, es una figura de molt relleu, y 'm sembla que sempre que li passi pèl cap podrá reconquistar la popularitat perduda.

—¡Quiá! Aquestas cosas son com la fe y la virginidad; la popularidad no se pierde más que una vegada. Si el cheneral no viviese de menjar y de beber, lo que es de su prestigio no viviría mucho, porque ya casi no n' hi queda.

—Y pues ja qui podrém confiar la reforma y millora del exèrcit ¿A n' en Cassola?

—Por fuerza; á falta de pan... ya sabe V. lo demés. No quedando Prims ni O'donells, hemos de pasarnos con Cassolas.

—Si; pero no falta qui tem que aquest home puga convertirse en un Boulanger...

—No haga cap cás de esas tonterías. Yo sé muy bien quién es aquest militar, y... pero dispensemse usted, veo el caballo que se acosta: no podemos hablar más.

* * *
Vam despedirnos del municipal—perque municipal era 'l nostre interlocutor, com los lectors ja haurán comprès—y aquí va donar fi la interessant conferència.

FANTASTICH.

Magnific argument per una opereta bufa de aparatol

A Sant Sadurní de Noya s' ha celebrat un meeting per combatre l' adulteració dels vins, que de un quant temps ensa ha adquirit proporcions colossals.

Actualment funcionan, que se sàpiga, les següents fàbriques: 1 a Moncada, 3 a Vilassar, 3 a Sant Cugat del Vallès, 1 a Sant Andreu de Palomar, 2 a Sant Martí de Provensals, 3 a Caldas de Montbuy, 1 a Torredembarra, 1 a Molins de Rey, 1 a Canet de Mar, 1 a Vilafranca i 1 a Barcelona.

Lo vi artificial es mil vegadas pitjor que la filoxera. La filoxera fa mal als céps; mentres que 'l vi artificial fa mal al home que 'l beu.

* * *
Y ara aném sumant ventajes conseguidas ab los tractats de comers que 'ns havian de fer felissos.

Sense fixarnos en las moltes fàbriques que plegan, ni ab los fabricants que quiebran, dels quals se 'n contan alguns cada setmana, ara resulta que aquells riens de vi que havíam d' enviar a França, a Alemanya, a Inglaterra, a tot lo mòn, fins ara no surten de las botas dels pobres cultiters. Lo vi no 's vén a cap prèu.

En canvi 'ls esperits alemanys entran casi de franch, y la fabricació del vi artificial adquireix un desarollo considerable.

Resultat positiu dels tractats de comers: pobresa y veneno.

No varem ser convidats á la inauguració de la Barriada modelo que, destinada a famílies obreras, s' està construint a las Corts de Sarrià.

Si 'l fet de no invitar a la CAMPAÑA sigué un olvit, ho celebrem; si 'ls iniciadors de aquell acte procediren intencionadament los hi agrahim.

Allò més que un acte encaminat á la emancipació de la classe obrera, sigué una competència de dinastisme, en la qual hi prengueren part desde las autoritats al president de la Redenció, Sr. Ramos, que desde las filas del partit federal s' ha convertit en admirador y poeta incensor de la monarquia.

Bon profit li fassan los beneficis que aquest cambia puga reportarli.

Paraulas de 'n Romero Robledo:

«La reunió dels jefes á Aranjuez y la celebració dels últims banquets, justifiquen l' existència de l' associació militar republicana.»

Estich segur que si jo bagués dit una cosa semblant, lo fiscal me denunciaría.

Pero en aquest punt parlo per boca de ganso.

Es á dir: per boca de Romero Robledo.

Lo partit conservador de Méjich está tant enamorat del rey de las húngaras, que segons diuhem pensa contractar-lo de jefe.

Per mi que se 'l quedin. Y si s' ha de donar alguna cosa per torna, que la demanin.

Sols desijó que 'l mano en tant brillant esfera, segueixi la carrera de Maximiliano.

Ab motiu del primer aniversari del natalici de don Alfonso XIII s' ha concedit indult de la meytat de la pena als militars que ván pendre part en los successos de setembre del any passat, de lo que me 'n alegro molt.

També han sigut indultats alguns criminals de delictes comuns, de lo qual ni me 'n alegro, ni ho sento.

Dels únichs de qui 'l govern no s' ha recordat poch ni molt, es de's periodistas.

Per aquests no hi ha hagut indult, ni rebaixa de pena, ni res.

* *

Aixís, aixís.

Lo delicto de sabé escriure ha de pagarse car. Al mateix Sagasta, quan redactava la Iberia van condemnarlo á mort.

Y ha hagut de cumplir la pena.

Perque, pels partits liberals, ben mort está.

Trasladém-nos per un moment á Pamplona, ahont celebran cada any una professió dedicada á la Verge del Camí.

Aquest any un canonje s' ha negat á fer la prédica, alegant qu' ell no sab predicar sinó lo que sent, y que dupta del miracle, objecte de la professió.

Pels mateix motiu no va assistir 'l cabildo catedral, duhent l' empenyo fins al extrém de no permetre que 's toquesssen las campanas.

A la parroquia de Sant Joan diu que hi ha dos bandos: lo dels canonjes y 'l dels feligresos.

Daria qualsevol cosa per saber quin dia anirán á castanyas. Créguim que faria expressament en viatge á Pamplona.

En Martinez Campos ha organitzat associacions militars per la defensa de certs objectes.

Pero ara, ab motiu de's projectes del general Cassola, los militars se bellugan, menjan junts, brindan y s' entregan á certas expansions que fan arribar lo nas al heroe de Sagunto.

Amigo, aixó de las associacions son com los verbs, que poden conjugarse per activa y per passiva.

Ha passat una llarga y penosa malaltia lo jóve advocat D. Carlos Bés, president del comité posibilista de Tortosa.

Fem vots ardents per que tant simpàtich y valiòs republicà, acabi de conseguir lo restabliment de la seva salut, unint lo nostre desitj al de tots los correligionaris de la província de Tarragona entre 'ls quals gosa de tant merescudas simpatias.

CARTAS DE FORA.—Després de haver pres una part molt activa en las eleccions municipals, anant de casa en casa á conquistar vots, 'l Ecónomo de Sant Hipòlit de Voltregà, 'l diumenge següent feya un sermó demanant que 'l perdonessin per si havia ofés á ningú. A qui ha de demanar-lo, si per cás, es al bisbe de Vich, que 'ls havia recomenat vivament que s' abstinguesen de pendre part en las eleccions. ¡Quànta hipocresia! Y tot perque 'l poble visca baix lo domini dels neos que viuhen rodejats de mossos de 'l Esquadra y que de las 10 del vespre en amunt fan anar a retiro á tothom com si fosser criatures!

. A Talltendre 'l rector va anunciar que prompte passarian coses en aquell poble que no han passat mai á Cerdanya. ¡Saben perquè? Perque 4 ó 5 veïns no han anat á confessar. Lo rector diu que no vol responsabilitats, y que per així 'ls ho prevé per endavant. Vaja, que lo que no passarà ni á Talltendre, ni á cap més poble son las monedas de cinch duros falsas.

. Lo rector de Alcover ha nombrat una comissió

de senyoras perque vagin de casa en casa á recullir limosnas destinadas al Papa. Y pregunta 'l que 'ns envia la notícia: «no fora millor socorre ab aquestas limosnas á las moltes persones necessitades de la població. Si 'l rector té ganas de favorir al Papa, podria emplear les quantiosas limosnas que 's recullen en 'l hermita del Remey del terme de aquella vila.

Gran escàndol diumenge passat en los carrers de Montblancher. Uns joves de Valls havian anat á véure una professió, y sobre si havian de descubrirse ó no va embestirlos un capellà, despès lo rector y per fi de festa 'l autoritat de aquella vila, que tractava de posarlos presos. Tant los uns com los altres haurien de saber que sobre aquest particular hi ha sentencias dictades pels tribunals de justicia, en virtut de las quals, si hi ha qui té 'l dret de divertirse fent professionals, ningú pot obligar als ciutadans á costiparse per donarlos gust.

UN CONSELL D' AMICH.

«Tan mateix es cert que 's casa, don Anton? ¡Ja ha bén pensat las terribles conseqüències que aquest pas li pot portar?

¡Ja sab que 'ls lloguers dels pisos consumen un dineral y que avuy dia 'ls queviures no 's poden tocar de cars?

¡Ja està en erat del que costa un vestit ab falbalans,

de aquests que las senyoras acostuman á portar?

¡Ja sab que...? En fi, es molt probable que vesté á la seva edat

no ignori aquellas cosetas que casi b' tothom sab,

y crech que, si vol casarse, ja tindrà bén calculat

lo que gasta un matrimoni en xacolata, vi, pa,

carn, peix, gallina, tocino,ous, mocadors de mocar,

llensols, fregalls, carbò, teyas,

oli, pebre, sal, umant,

y altres y altres mil cosetas d' extrema necessitat

en una família honrada que viu un xiquet com cal.

Pero lo que vesté ignora, —y ho proba al donar aquest pas com qui diu á las palpentes,—

es 'l insigne disbarat que fa de torná á casarse

anant las cosas com van,

y molt més tenint en compte

lo interessant paperas que avuy vesté representa en lo teatro nacional.

Un home felix y viudo,

un mortal emancipat,

que ara retirava á altra hora

y 's podia presentar allí lont li dongués la gana,

sense portar ningú al bras

que li digués:—¡Ay, jo 'm canso!

¡Ay, jo me 'n vull entornar!

¡Ay, demà 'm duràs á l' ópera!

¡Ay, avuy se dóna un ball...—

¡Com ha de poguè avenirse

á la esclavitud moral

que porta en si 'l matrimoni?

¡Ja ho ha pensat bé, company!

Comensi per ferse carrech

de que 'ls debers conjugals

li absorbiràn moltes horas,

que després li faltarán

per contentà á ne 'n Romero

quan se 'l posi á bescantar,

per atendre á en Salamanca

si v'á ensenyarl 'ls seus plans,

per da instruccions á en Silvela

y per contenir á en Pidal.

Anirà á un negoci serio

y 's topará ab un cunyat;

correrà al Congrés un dia

y 'l sogre 'l deurà:

estara contestant cartas

y li entrarà algun criat

anunciant-li una cosina

ó un cosí que no ha vist may.

Y no li dich res si 's troba

ab que, passats alguns anys,

lo rodejan nit y dia

una rúcula de xavals.

Figuris que 'l un mou gresca,

que 'l altre no vol callar,

que la nena té la rosa,

que 'l nen li posa caixals,

y que en un moment solemne

en que vesté està arreglant

un discurs per 'l Academia,

me li surt un bordegàs

y li estira la levita

criulant:—¡Aném á nan-ná!

Créguim, lo lance es més serio

de lo que s' ha figurat:

aquesta cosa, un cop feta,

no 's pot desfer, ja se sab.

Mediti, pensi, calculi

pésiho b' ab serenitat,

y si després continúa

aferrat ab lo seu plan,

casis, que jo jo m' hi oposo,

visqui b' felis molts anys,

y Dèu fassa que la vida
de casat li probi tan
que perdi totas las ganas
de volgut tornar a manar.

C. GUMÀ.

o general Daban va censurar en lo Congrés la celebració de banquets militars del arma de Infanteria.

—Y això, qué té de particular que 'ls militars banquetejin?

—Es que menjant, menjant vè la gara.

—Y qué?

—Que Dèu nos ne guart de que algún dia no 's menjessin certas coses.

Los militars que á Madrid banquettejaren, van resoldre enviar á la reina regent lo ram que hi havia á la taula del convit.

Y alguns homes politichs afirman que això constitueix una falta de respecte, un acte subversiu.

—Si ho entenç que 'm pelin.

—Ah, no no. Donchs escolta. De que 's componen los rams?

—Ay, ay, de flors.

—Donchs recorda lo que diu lo ditxo de que no hi ha flor sense espina, y treu las conseqüencies.

Un capellà feya un predicot á las *Hicas* de Maria, encomenantlas en gran manera la humilitat y la paciencia.

Entre altras llisons las recordava lo que diu l'Evangeli: «Quan rebis una bofetada á la galta dreta, en lloc de tornart'hi, para tot seguit la galta esquerre.»

A una *Hica* de Maria jove y maca li queda un duple, y pregunta:

—Mossen Anton, ¿y si en lloc de rebrehi una bofetada 'ns hi fan un petó?

—Desvergonyidal crida 'l capellá.

L'Hica de Maria; desmandantse:

—L desvergonyit serà vosté, que 'ns ha dit cent vegadas que 'ls petons dels homes eran ofensas. Donchs jo si me 'n fan un pararé l'altra galta porque m' ofenguin.

Mossen Anton, á horas d'ara encare 's grata 'l cap.

Sembla que s'ha desarrollat la verola entre 'ls alumnos del Seminari Conciliar de Lleyda.

De aquesta manera 'l clero de Lleyda será una obra ilustrada.

Una obra ilustrada ab grabats.

Perque suposo que 'ls directors de aquella santa casa, prescindirán de la vacuna, invenció de un metje protestant, y d'altres medis terapéutichs fills de las ciencias experimentals, y que per lo tant han de ser mirats ab legitima prevenció pels cultivadors de la Sagrada Teología.

Contra la verola y contra totes las malalties qu'envia Dèu, ell sabrà perquè, molta oració, molta penitencia.... y aigua de Lourdes á tot pasto.

Lo que passa entra en Martinez Campos y en Cassola es verdaderament deliciós.

En Cassola era un gran amigatxo de 'n Martinez Campos, tant, qu'ell mateix pot dirse que vá cololar al ministeri.

Pero un cop s'ha vist ministre, si t'hay visto nom' acuerdo: s'ha desfet dels caminadors, y qui vulga res que vinga.

Y aqui tenen al héroe de Sagunto que s'está donant al dimoni... ¡Qué dich al dimoni! Ab una mica més s'entrega á n'en Canovas.

Pobre general del Llorón!

Ell mateix vá posar la *cassola* al fogó. Algun mal intencionat vá colocar las reformas militars dintre de la *cassola*, y en Martos y altres demòcratas agafan lo ventall y vena que ventarás.

Naturalment la *cassola* bull, y cada vegada que l'héroe del garrofer tracta de tocarla, 's crema 'ls dits.

Un dels banquets militars suspesos per l'autoritat, havia de celebrarse en lo Café Inglés de Madrid.

¡En lo café Inglés!

Ojo D. Arsenil Miri que 'ls militars li han quedat á deure alguna cosa.

Se publica á Barcelona un periódich titolat *Hos-*

sanna, destinat, segons diu en la cabessera, á combatre la blasfemia.

Ara mirém si ab lo mateix afany ab que combat los renechs, combat las gofias.

En lo número 5 del corrent any, página 76, s'hi lleixa un suelto titulat *Una viña en prosperidad*.

Se tracta de un cultiver de Bouliac (Burdeos) que cultiva una vinya tant pròspera, que per terme u itj li ha produhit 120 rahims cada cep, en un país completament atacat de filoxera.

—Saben com s'ho ha fet?

Lo propietari de la vinya publica 'l secret, qu' es com segueix:

«La vinya fou plantada en 1884, benebida en lo mès de mars y adornada ab una estatua del Sagrat Cor. Cada any se renova la benedicció de la finca. L'amor no permet qu'en ella se blasfemi, tant que al que s'atrevis á ferho l' despatxaria punt en blanch. Tam-poch consent que s'hi treballi en dia de festa.»

Y ab això sols, cada cep, per terme mitj, li dona 120 rahims.

Ja veuen si 'l remey pot ser ni mès senzill, ni mès barato. En lloc de guardiá, una estatua del Sagrat Cor; en compte de sole, aigua beneyta... i vingan rahims!

Ah, se m' olvidaya.

Los grans dels rahims de aquesta vinya no son com los demés. Son molt mès grossos.

Tant grossos, que únicament los qu' estan avesats á combregar ab rodas de moli, poden empasárs'eis.

S'assegura que la reyna regent tracta de concedir un titol de Castilla al general Martinez Campos.

Me'n alegro moltíssim, y si á tant m' atrevis, fins demanaria que 'm deixessen apadrinarlo.

—Y no saben com li posaria? Conde del Llorón ó Marqués de la Garrofa.

Entre 'ls dos, que trihi.

Acaba de inaugurarre á Madrid l' Exposició de Bellas Arts, qu'estarà oberta dos ó tres mesos.

Tenen allà, en cambi, un' altra Exposició que no 's tanca mai.

La Exposició de *malas artis*.

Dissapte de la setmana passada 'l Senat no pogué celebrar sessió, per falta de senadors.

Al Congrés hi assistiren també poquíssims diputats.

No es extrany: aquell dia á Madrid hi havia carreras de caballs, y això té molta mès importància que 'ls interessos del pais.

Jo fos d'ells trasladaria las Corts al Hipòdromo, y subjectaria l' aprobació de las lleys, á qui més corra.

Així per exemple: Reformas militars; correrán en Martinez Campos y en Cassola: arriba en Cassola primerer, aprobadas.

Seria la millor manera de que 'l pais los deixés corre.

Un senyor que viu en un quart pis está prenent la fresca en lo balcó. Pèl carrer passa un coix, s'atura, i mira y li crida:

—Fassa 'l favor de baixar.

—Home, puji vosté.

—Pero que no vén que vaig coix?

—Està bè, ara baixo.

En efecte, 'l senyor arriba á la porta de casa sèva y li coix li diu ab veu llastimosa:

—Una gracia de caritat per la mort de Dèu.

—Home, qui no li feya dir... No tinch menuts...

Prénguis la pena de pujar.

Veyent lo coix tanta amabilitat, fà un esfor, y l' accompanya fins al quart pis.

Y 'l senyor, que haventse adelantat, l' esperava al dintell de la porta, li diu:

—Germanet, que Dèu li fassa bè.

En una taula de café.

Un tipo altament fastidiós que sempre està á punt d' explicar historias sossas y pesadas, diu als seus companys de taula:

—Homes, á propòsit: ¿vos hi contat lo que va pas-

sar-me l' altre dia ab la mèva sogra?

Tots los de la taula: —[Sí]

—Y lo que va passarme, fa tres dies, ab la llaunera del costat de casa?

Tots, ab molta vivesa: —[Sí]

—Pero no 'us hauré contat lo que avuy mateix, ara, fa un instant...

Tots, interrompentlo y sense deixarlo acabar: —[Sí]

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-ta-ró.

2. MUDANSA.—Metje-Fetje.

3. CONVERSA.—Adrià.

4. TRENCÀ-CLOSCAS.—Batalla de Reinas.

5. GEROGLÍFICH.—Com més mesos, més mesadas.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Manel del Passeig de Sant Joan, Ciutadà Benemèrit, Joseph Montes, A. Rubert, Jepet de l' Orga, Joaquim Saurí, Fill del Viñoles. A. Ramón y Costa, Un Sarra-lench y Maneu del Passillo; n' han endavinadas 4 Más y Ballesté, F. y S. Solá y A. Alacaya; 3 Fill del Viñoles y Serramijana y 1 no més Gratapanxes capellanesch.

XARADA.

La Prima-terça Marsal que n' es noya molt bufona, va dà una quarta-segona al dos-tres-quarta Total.

Y la tia Dos-tercera ab en Tres-quart ahí la nit van marxar ab los que hi dit cap hu Hu-quarta-primer.

ROMÀ ESPINAT.

ENDAVINALLA.

Tant habito al mitj del mar com al últim de la terra, y sempre soch á la guerra... Ves si 'm pots endavinar.

ROMÀ ESPINAT.

ANAGRAMA.

—Estàs tot que aquest mitj-dia ha vingut lo Pep Nadal á buscar lo meu total perque l' arregles Maria?

—Si, no sigas tot Sofía. Mes si 'l Pep no m' ha enganyat ha dit que 'l tèu fill Bernat li va dir que procurés que la cama que hi posés fos total.

—Es veritat.

JOAQUIM SAURI.

TRENCA-CLOSCAS.

APOYA CALSAS.

Formar ab aquestas lletres lo titol de una pessa catalana.

J. MASÓ.

GEROGLÍFICH.

I.X

O.X

A

SALDONI DE VALLCARCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Es ese Voters, Un tayeret, Serramijana, Fill de 'n Viñoles, Peret de l' Isla, Jacoba, Eme Bach, Barret Pim-pom, Llamarons, Paca la Barbera, Pim Pam Pum, A. Alacaya, Fill del Viñoles. Sinyo Jove, Dos cousins, E. F., B. y F., de Blanes, Magi Fluix, J. T. G. R., Suñé y Bes, Carlos Valls, Un Tonto, Galifardeu, Carratalat, A. Manso F., Rafael Garcia, Un Carnús, A. Rubert, Nas de Rector, Un Campaner, Ney Gran y A. Amremoc: *Lo que 'ns ensin* aquesta setmana a no fa per casa.

Ciutadans Roma Espinat, Catarina, Un Serralench, Amseull, Un Tronerà, J. Ramon y Costa, Joaquim Saurí, Pepet de l' orga, Ciutadà Benemèrit, Joalet de Berga, Manelet del Passeig de Sant Joan, J. Rocà, R. B. Bertold, Frascuelillo, M. Vila S., Savi, A. Trinidad, J. S. Sola, Serafí Català, Placido, R. Eshabota, Jo y Tú, J. Montes, Camilo Bertran, J. M. A. Bernis, J. Abril, Un taberner, Pepet d' Espugues y A. Palleja: *Publicarem algun cosa de lo que 'ns envien*.

Ciutadà Pep Pinto: No va protésser. —Manuel Garay: Insertarem los versos —Oleguer! Camprubí se compon de dos paraules *Camp* y *rubí* y per lo tant la p' ha de unir-se ab la primera silaba. —Marqués dels Presseches: Encara qu'en l'article hi ha condicions no 'n té prou per ser insertat. —J. Martínez: Pot aprofitarre alguna idea suelta: 'l conjunt no es acceptable. —B. R. Esparraguera: La noticia es grave y necessitam saber si vosté s' respon y admés que acredi la séva personalitat. —P.: L' idea esta b' pero 'l dibuix la fa massa transparent. —Enrich Barnillas y Llistons: Aprofitarre lo sonet. —C. Honeriv: Los epigrams son massa verds. —J. Puig: Esta b'. —Pere Reig: Idem, idem. —C. de Barril: Las dos poesias van b'.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

RANXO Y SAFARRANXO.

Encare que 'ls sabres grossos
de tant cridar se reventin,

lo ranxo 's fará ab cassola,
y qui no 'n vulga que 'l deixi.